

лагание на турскитѣ войски по тѣзи мѣста, но все пакъ съ радостъ преминуваше отъ къмъ сръбска страна. Раздадоха имъ нѣколко пушки и барутъ, но нѣмаше началници и кой да ги упражнява. Подиръ нѣколко дни щастието на Сърбитѣ се измѣни. Селянитѣ отчасти пакъ се предадоха на турцитѣ, а отчасти избѣгаха въ Сърбия. Башибозуцитѣ ограбиха селата и ги изгориха, а тия селяни които въ врѣме не побѣгнаха испратиха ги на онзи свѣтъ. Около 60 села унищожиха.

Когато Българскитѣ чети пристигнаха до Пандерало на границата, то войската вече отстѣпваше а бѣгството на Българскитѣ селяни бѣше въ силата си. При всичко това генералъ Черняевъ даде на четитѣ единъ горски топъ и имъ дозволи да трѣгнатъ нататѣкъ за въ Балкана. На 16 Юлий (н.к.) четитѣ излѣзоха отъ редоветѣ на Сръбската войска, захванаха походътъ св. Никола на Балкана и се отправиха по горитѣ на Истокъ. Дойдоха даже до Чипровци отъ къмъ сѣверната страна на Балкана при Берковица и отъ тамъ се спуснаха въ долината. Народътъ се събиралъ при тѣхъ и искалъ пушки, но пушки нѣмаше за него. Освѣнъ това доброволцитѣ страдаха отъ несъгласието на войводитѣ, отъ неспособностъ въ военнитѣ дѣла а най много отъ гладъ. При селото Бѣлий Мѣхъ срѣцнаха се съ три дружини турци, които бѣха дошли отъ Враца. Горския топъ никой не знаеше да употрѣблява. Гърмежътъ се свърши съ отстѣпванието на Българитѣ въ горитѣ. Всичкитѣ по-нататѣшни пѣтица бѣха обсадили турцитѣ. Друго не оставаше освѣнъ да се върнатъ. Кждѣ краятъ на Юлий пристигнаха добровол-